

Editorial

Després d'un llarg silenci PISSARRA torna a les vostres mans. Són moltes les circumstàncies que de llavors ençà han canviat. I la realitat també. D'un "debat obert a la L.O.D.E." que marcava el començament d'una nova singladura de la nostra Revista, i l'inici d'una desconeguda política del M.E.C. —en aquells moments encara esperançadora—, hem arribat al moment present amb aquella L.O.D.E. ja aprovada (amb certes esmenes que desvirtuaven l'esperit inicial), sentenciada pel Tribunal Constitucional (favorablement en tots els seus termes), i actualment en vigor i en camí de desenvolupament reglamentari (ja en tenim coneixement d'uns quants de reglaments).

Doncs bé, d'aquells pressupostos polítics inicials del M.E.C. a la situació actual del ensenyament en els nivells no universitaris hi ha una bona diferència. Tanta que l'espai de que disposam no ens dona abastament per a tractar-los tots.

En general, la imporivació del M.E.C. ha estat la constant en la seva actuació davant qualsevol tema, la qual cosa ens duu a presses i urgències a l'hora de les convocatòries del B.O.E., (pensem en el tema C.E.P.s). Probablement per mimetisme aquesta qüestió (i ningú pot pensar que sia anecdòtica) és el gran defecte que hem d'apuntar en el deure del Director Provincial. Més encara, utilit-

zació interessada del Grup de Treball, manca de transparència en l'adjudicació d'algunes comissions de Serveis...

D'altra banda, el tàndem Direcció Provincial-Regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Ciutat segueixen sense connectar a l'hora de coordinar la seva acció i gestió política per aconseguir crear Centres d'Ensenyament Mitjà. Tot i que és notable l'esforç que es fa a E.G.B., la manca de nous centres de F.P. i B.U.P. denoten la insensibilitat política dels responsables d'ambdues Institucions.

També és cert, i ja és temps de fer autocrítica, que el Professorat en general i els Sindicats en concret, com a representants legítims del sector docent (malgrat la inexistència d'eleccions sindicals) no han sabut o no han pogut fer tot el que caldria. I no han duit a terme una línia gaire crítica, continuadament. Es que ens estam quedant sense respostes a certs malifets i/o errors? Potser ens estan fallant les alternatives? La modorra en que se troba el sector docent ha de superar-se, i les inquietuts han de tornar a surar dins i en torn de les Escoles.

Del tema de les Guarderies Municipals i del "Xesc" escolar del inefable Gilet en parlarem en una altra ocasió.

Ah! I de la carrera docent, adormida dins algun calaix ministerial, també en parlarem...

RÈQUIEM PER UNA LLENGUA

Pocs dies després del començament de curs, ens hem pogut assabentar d'un nou greuge envers la llengua catalana, la sortida del decret —durant uns quants mesos sense mostrar-se a llum— que a pocs havia fet concebre alguna esperança de millora de la situació actual; creim que segueix cavant la fossa a la nostra, minvada, menyspreada i trepitjada llengua.

Després del decret de 1979 i observada la seva inoperància en matèria de normalització lingüística, no calia més que esperar un decret que corregís els múltiples errors de l'anterior, i no, no s'han corregit, possiblement s'han agreujat.

Ja sabem que aquesta opinió no és compartida i que els que l'han fet diran que l'altre decret va complir el seu objectiu i que aquest complirà el que li correspongui. Ja sabem que sempre hi ha opinions contràries, però les opinions és necessari sustentar-les amb arguments i raonaments, i això serà el que farem. El conseller de Cultura deia als diaris que l'oposició parlava d'una botella mig buida i que ells parlaven d'una botella mig plena. I doncs, nosaltres intentarem demostrar que amb aquest tipus de decret no ompliran cap botella, sinó que l'acabaran de buidar.